

Homenatge

Voldria tenir unes paraules de record cap a una persona que aquest butlletí trobarà a faltar: en Josep Carreras. Distingit fa uns anys pel Consistori amb el nomenament de Fill Predilecte del Municipi, era una persona entranyable que, al marge de la seva feina professional, sempre aportava la seva opinió i punt de vista mesurats, fet d'agrair per aquelles persones que han de prendre decisions. Home de pau, de tarannà assossegat, va demostrar en tot moment el seu interès pel dia a dia del poble. L'avi Carreras estimava Begur i Begur l'estimava a ell.

Em plau informar que molt properament l'Ajuntament editarà un àlbum de fotografies que recollirà una petita mostra del gran treball de Josep Carreras.

M'agradaria, personalment, que en un futur no gaire llunyà un espai públic d'aquest poble que tant estimava portés el seu nom. Tinc molt clar que s'ho mereix.

CARLES ARNAU i FERRER
Alcalde

venir-se'. El senyor Carreras sap analitzar l'esdevenidor amb clau de passat, aquest passat que no és més que una part de la història de Begur que ell coneix tan bé".

Josep Carreras va ser un pilar fonamental per a l'Arxiu Municipal. Els consells, les explicacions, l'assessorament... tot plegat el feia insubstituïble. Quan venia a l'Arxiu un investigador, un estudiant, un periodista, o qui fos, a la recerca d'informació sobre el nom d'una casa, d'un camí, de la construcció del Cap sa Sal, de la Cooperativa, d'un personatge, sabíem que davant del dubte o l'absència documental, hi havia l'esplèndid recurs de la memòria històrica del senyor Carreras. I si calia ens ajudava a descobrir sobre el terreny la història de Begur, com quan, la tardor de l'any 1999, va voler acompanyar-nos a una excursió a les coves de Ses Falugues. Es tractava d'una mena de promesa que m'havia fet feia anys. En aquells moments el senyor Carreras tenia gairebé 80 anys, i amb un esperit encomiable va pujar i baixar, entre bardisses, la muntanya, esgarrinxant-se les mans. Quin exemple d'integritat i voluntat! Ell em repetia: "Lluís, és el darrer cop a la vida que vinc a Ses Falugues, però t'ho devia". Aprofitar el seu mesatge per realitzar una visita a aquelles coves era una oportunitat única i impagable. Com ja vaig dir en el seu moment, calia adoptar sempre una actitud d'"esponja" quan es conversava amb aquest begurenc de vastos coneixements i d'una vocació de servei il·limi-

tada, ja que invariablement sempre sorgia l'ocasió per aprendre coses. Com el trobem a faltar!

La veritat és que mentre redacto aquest text no deixo de pensar en un fet que em consola enormement. Amb el senyor Carreras ens havíem proposat, al llarg dels anys, positivament bona part del seu fons fotogràfic i ingressar-lo a l'Arxiu Municipal. A ell li feia il·lusió -em deia, sovint, que mai s'hagués pensat que el seu treball fotogràfic fos important-, i a mi, com a arxiver, em semblava una tasca imprescindible. Doncs bé, després de tant de temps, posàvem fil a l'agulla i ell mateix tenia cura de fer una selecció del seu fons. Així mateix, hi havia una altra cosa que l'il·lusionava: fer una exposició de fotografies conjuntament amb els seus fills Elena, Ramon i Dito, i amb el seu nét Maties. El projecte es convertia en realitat i el mes d'abril de l'any passat, poc després d'ingressar el seu fons a l'Arxiu, s'inaugurava al Centre Cultural Escoles Velles de Begur l'exposició "La nissaga dels Carreras". Un mes i mig més tard, aquesta exposició esdevenia itinerant i era portada a Girona, al Pati del Palau de la Diputació. La felicitat del senyor Carreras era completa. El destí va voler que mig any més tard ens deixés, però estic plenament convençut que va morir amb plenitud i satisfacció. I si a això hi afegim un nou nét, sobren les paraules.

LLUÍS COSTA
Arxiver municipal de Begur

Un record

El diumenge 25 de gener vam celebrar la Festa Major de Sant Vicenç al nostre poble de Regencós.

A la tarda, com sempre, es va fer la tradicional ballada de sardanes.

Aquest any, però, a la trobada hi faltava algú, hi havia un buit considerable entre les rotllanes de gent; vam trobar a faltar en Josep Carreras de Begur, que, malauradament, ens ha deixat fa poc temps.

Això ens fa recordar que quan arribava a la plaça Major ens venia a saludar i, tot seguit, sense perdre més temps, anava a ballar aquesta dansa que tant li agradava.



Josep Carreras, membre del jurat, i Ricard Vaneukem, guardonat amb el primer premi del Concurs de Poesia, l'any 1999.

Era molt amic del meu espòs, en Pere Rubau, i apreciava molt la nostra família.

Tant jo, la Lola, com la meva filla Roser i la meva néta Meritxell li dediquem aquest petit homenatge, tal i com ell en altres moments va fer, en recordar en alguns dels seus escrits a Es Pedris Llarg anècdotes de la nostra família que ens han fet somriure més d'una vegada i, alhora, ens han fet reviu records de persones estimades, algunes de les quals avui ja no hi són.

Nosaltres, des d'aquí, el recordarem sempre.

LOLA, ROSER i MERITXELL